

Referaten

Deutsche Forst-Zeitung 1929

No. 51

De particuliere en gemeentebosshen in Pruisen, door Max Jung, Berlijn. Op het beheer der particuliere bosshen wordt in Pruisen geen toezicht van staatswege meer uitgeoefend. Vooral omdat de opbrengsten per vlakteenheid bij gemeente- en vele particuliere bosshen aanmerkelijk minder zijn dan bij staatsbosshen, wordt overwogen, of niet ook het particuliere bosshedrijf onder zeker staatstoezicht dient te worden gesteld.

Veelal kunnen b.v. niet meer rendeerende hakhoutbosshen in een beter renderenden fijnsparren opstand worden omgezet; ook kunnen woestliggende boschgronden worden beboscht.

Hierbij dient de Staat finantieelen steun te verleenen, mits althans het blijvend karakter van het boschbezit verzekerd is. Dit laatste is het geval, wanneer de eigenaar is toegetreden tot een boschvennootschap, als bedoeld wordt bij de Wet van 6 Juli 1875.

Waar geen blijvend voortbestaan van het boschbezit wettelijk kan worden gewaarborgd, zal de Staat door aankoop moeten zorgen voor een voldoende oppervlakte aan Staatsbosshen.

Over het beheer der gemeentebosshen in Pruisen heeft tegenwoordig de Staat reeds meer te zeggen. In sommige gedeelten van het land worden de gemeentebosshen, die alle onder Staatstoezicht staan, beheerd door boschambtenaren, die daartoe eene wettelijke bevoegdheid moeten bezitten; in andere streken van Pruisen zijn dit zelfs Staatsboschambtenaren.

De Staat verleent onder bepaalde voorwaarden den gemeenten geldelijken steun, die zelf geene voldoende middelen bezitten, om het bebosshen ter hand te nemen. Ook bij het bestrijden van voor de bosshen schadelijke organismen (nonvlinder, gestreepte dennenrups enz.) in gemeente- en particuliere bosshen verleent de regeering in sommige gevallen steun. v. H.

Uit Skogen No. 2 1930

Pinus Murrayana. In de Finsche en Zweedsche boschbouwliteratuur is in de laatste jaren meermalen gewezen op de belangrijkheid van deze houtsoort, omdat ook op 50 en 60° noorderbreedte *Pinus Murrayana* dubbel zóoveel hout produceert als *Pinus silvestris*. Prof. Torsten Lagerberg van Stockholm geeft in Skogen een overzicht over de kennis van deze *Pinus* in 30 jaar tijds in Europa verkregen.

Evenals douglasspar is *Pinus Murrayana* in Noord-Amerika verspreid over een groote uitgestrektheid, vanaf Zuid-Californië tot de 64ste breedte graad. Aan de kust komt hij evenzeer voor, als op 3500 m hoogte in de bergen en in de vlakke op de droge zandheuvels.

Als gevolg hiervan vertoont deze *Pinus* evenals dit met Douglas het geval is, vele variëteiten met groot verschil in groeiwijze, die bij overbrenging van zaad naar Europa aanleiding hebben gegeven tot meeningsverschillen omtrent de waarde van deze houtsoort.

De kustvariëteit die *Pinus contorta* wordt genoemd is kort van stam en dicht met takken bezet met donkergroene naalden. Deze soort wordt zelden

hooger dan 10 meter, de boom doet aan *Pinus montana* denken. De bast is 2 cm dik met diepe groeven, de naalden blijven 4 tot 6 jaar zitten en zijn 3 tot 5 cm lang.

Op de Westhelling van het Cascade gebergte verandert de groeiwijze van *Pinus contorta* en wordt hier *Pinus Murrayana* genoemd. De ruwe bast wordt daar nog slechts aan den onderstam waargenomen en de thans 20 tot 40 m hooggroeiende boomen hebben een dunnen roodbruinen bast terwijl de kroon smal toeloopt als bij *larix*.

Deze ideaal groeiende *Pinus Murrayana* groeit zowel in de Sierra Nevada als in Californië op de zelfde hoogte in de bergen als in Colorado. Het beste hout groeit op de Noord- en Oosthellingen.

Op magere zandgronden wanneer deze vochtig liggen groeit hij best. Op kalkhoudenden grond schijnt de boom niet gesteld te zijn.

Tigerstedt geeft eenige cijfers over de groeiwijze in Britsch-Columbia op 54° Noorder breedte.

Met 65 jaar is *Pinus Murrayana* ongeveer 30 meter hoog en geeft op de slechtste grond 209 m³ hout per ha. Op de beste groeiplaatsen 468 m³ per ha.

In Britsch-Columbia is men van meening dat deze houtsoort op den duur de meest gezochte boomsoort van dat land zal worden.

De variëteit die in de Staat Alberta groeit acht men de beste. In Zweden zijn aanplantingen afkomstig van het kustgebied doodgevroren, maar hebben 18-jarige aanplantingen van den bergvorm reeds 73 m³ hout per ha.

Tigerstedt meent dat deze soort onder gunstige omstandigheden ongeveer 100 % meer hout produceert dan *Pinus silvestris*.

Tot zoover Prof. Lagerberg.

Vermoedelijk zal onze boschbouw van den aanplant van deze houtsoort niet profiteren. Wat tot nog toe in Nederland beproefd is, schijnt mij toe de kustvariëteit te zijn, nieuwe proefneming met den bergvorm geeft wellicht betere resultaten.

B. S.

Journal forestier Suisse

Janvier 1930

Recherches sur l'accroissement du Pin Weymouth en Suisse door Badoux.

Het boschbouwproefstation heeft onderzoekingen gedaan naar den groei van den Weymouthpijn, en is tot zeer heuglijke ontdekkingen gekomen.

Hoewel de Weymouthroest ook in Zwitserland veelvuldig voorkomt, is het optreden nog niet van dien aard, dat men hem niet meer aanplant zooals bij ons.

In het canton Aargau is op 555 m boven de zee op eene westhelling een proefveld van 30 are aangelegd, dat thans 36 jaar oud is. De bodem bestaat uit frisschen, lossen zandigen leemgrond met vrij veel humus. Naar boven toe wordt het zandgehalte grooter. Daar zijn de boomen ook het zwaarst. De wortels konden zich geheel ontwikkelen. Het wortelstelsel komt in vorm veel overeen met dat van den beuk.

Het bosch werd geplant in 1895 op een kaalslagterrein, waarop spar gestaan had. Er werd geregeld gedund, wat weinig opbracht. In 1926 werd voor het eerst eene hoogdunning toegepast, wat per ha gerekend 60.4 m³ hout opbracht. In 1925 kwam de roestziekte. Hoewel alle zieke stammen werden gehakt, moest dit in 1927 worden herhaald, dit bracht per ha 37 m³ hout op.

Trots deze aderlating moest 1929 nog eens gedund worden omdat kronen en stammen zich sterk ontwikkelden dank zij hunne ruimer stelling. Deze laatste dunning bracht per ha 508 stammen met 93.7 m³ hout op. Dit maakt met de twee vorige dunningen 191.1 m³.

De roestziekte is voorloopig verdwenen, de stand van het bosch is nog regelmatig.

Wij laten hieronder eenige houtmeetkundige gegevens volgen, berekend in 1926 en 1929.

Aantal stammen	1993	1353
Grondvlak	42.13	34.91 m ²
Gemidd. dikte	17.5	20.0 cm
Gemidd. hoogte	15.5	17.8 m
Houtmassa (dikhout)	333.6	321,1 m ³
Houtmassa (takhout)	57.8	41.9 m ³
Totale houtmassa	391.4	363.0 m ³

De voortgebrachte houtmassa was dus in 36 jaren:

$$363 + 60 + 37 + 94 \text{ m}^3 = 554 \text{ m}^3 \text{ of per jaar en per ha } 15.4 \text{ m}^3.$$

Gedurende de *laatste 3 jaren* was de aangroei per jaar en per ha 34 m^3 . Wel een bewijs van het groote voortbrengingsvermogen van deze Amerikaanse houtsoort. Want de grond behoort niet tot de beste en zou, wanneer hij met spoor bezet was tot de 3de boniteit gerekend moeten worden.

In de jeugd groeit de Weymouthpijn zeer snel en het is zaak reeds vroeg te beginnen met dunnen en dit alle 2 tot 3 jaren te herhalen om dezen snellen groei te bestendigen en om de roestziekte zooveel mogelijk te gaan.